

Kewajaran Mahkamah bagi Kanak-kanak di Malaysia

Yusramizza Md Isa @ Yusuff*

Anis Shuhaiza Md Salleh

Kolej Undang-Undang, Kerajaan dan Pengajian Antarabangsa, Universiti Utara Malaysia

*Corresponding author; email: yusramizza@uum.edu.my

ABSTRAK

Mahkamah merupakan institusi utama yang menunjangi sistem kehakiman negara bagi membicarakan dan memutuskan keputusan atas sebarang kes jenayah dan sivil. Terdapat pelbagai jenis mahkamah yang telah diwujudkan mengikut jenis-jenis kes yang dihadapi termasuklah Mahkamah Bagi Kanak-Kanak. Mahkamah Bagi Kanak-Kanak 'menggalas' tanggungjawab bagi membicarakan dan memutuskan keputusan bagi kes-kes melibatkan kanak-kanak. Mahkamah ini dilihat sebagai medium mampan bagi mempertahankan hak-hak kanak-kanak yang telah diiktiraf menurut undang-undang dan sebagai wadah berkesan bagi memulihkan pesalah kanak-kanak yang tersasar daripada norma-norma terpuji kehidupan. Artikel ini digarap bagi membincangkan tentang institusi Mahkamah Bagi Kanak-Kanak di Malaysia pada masa kini dan kewajaran penubuhannya. Di samping itu, artikel ini akan menghematkan pengupasan perbincangan tentang beberapa aspek berkaitan Mahkamah Bagi Kanak-Kanak di Malaysia termasuklah aspek bidangkuasa, komposisi, persidangan perbicaraan, prosiding mahkamah bagi kes jenayah melibatkan kanak-kanak dan sekatan hukuman. Di akhir artikel ini, penulis menegaskan agar kelangsungan dan kemampuan Mahkamah Bagi kanak-Kanak dipertahankan sepanjang zaman.

Katakunci: hak kanak-kanak, perbicaraan mahkamah, prosiding mahkamah, kes jenayah

The Rationale for the Court for Children in Malaysia

ABSTRAK

Court constitutes the main institution that underpins national judicial system for trying and deciding verdict on any criminal and civil cases. There are various types of courts that have been set up according to the types of cases brought before the court including the Court for Children. The Court for Children "bears" the responsibilities for judging and deciding verdict for cases involving children. This court is seen as a sustainable medium for defending the recognized rights of children according to the law and as a platform to rehabilitate child offenders who deviated from the honourable living norms. This article is prepared to discuss the present institution of the Court for Children in Malaysia and the rationale for its establishment. Besides that, this article will cautiously discuss several aspects relating to the Court for Children in Malaysia including its jurisdiction, composition, trial, court proceedings for criminal cases involving children and restriction of the verdict. At the end of this article the author emphasized that the continuity and sustainability of the Court for Children should forever be upheld.

Keywords: rights of children, court trial, court proceeding, criminal cases

PENDAHULUAN

Mahkamah Bagi Kanak-Kanak merupakan sebahagian daripada tonggak institusi kehakiman di seluruh pelosok dunia. Mahkamah ini mempunyai bidang kuasa yang khusus bagi membicarakan kes jenayah yang dilakukan oleh kanak-kanak yang belum mencapai umur dewasa. Jika disoroti lembaran sejarah, Mahkamah Bagi Kanak-Kanak yang dikenali sebagai Mahkamah Juvana ternyata telah mewarnai persada kehakiman dunia sejak sekian lama.

Mahkamah Juvana yang pertama di dunia telah diwujudkan di Illinois, Amerika pada tahun 1899 (Champion, 1998). Mahkamah ini diasaskan berlandaskan dua prinsip utama iaitu kanak-kanak adalah belum bersedia untuk diistiharkan bertanggung untuk tindakan-tindakan mereka dan kanak-kanak belum membesar sepenuhnya dan boleh menginsafi serta pulih daripada kesalahan dengan lebih mudah berbanding orang dewasa. Penubuhan Mahkamah Juvana ini adalah berpaksikan idea bahawa satu mekanisme khusus perlu diwujudkan bagi mengambil peranan mendisiplinkan juvana atau kanak-kanak yang bermasalah. Mahkamah ini berperanan mewujudkan falsafah dan prosedur (Anderson, 2002).

Mahkamah Juvana diwujudkan berlandaskan falsafah bahawa setiap pesalah kanak-kanak perlu dilayan secara berlainan berbanding pesalah dewasa. Hal ini demikian kerana kanak-kanak masih belum mencapai kematangan fikiran dan kurang berupaya untuk memikirkan sebab serta akibat perbuatan atau peninggalan mereka. Ahli jawatankuasa perancangan yang mengdraf penggubalan undang-undang bersependapat sehingga diwartakan Akta Kanak-Kanak 2001 pada 1 Mac 2001. Akta Kanak-Kanak 2001 ini digubal setelah mengambilkira bahawa kanak-kanak mempunyai daya tahap pemikiran yang lemah, tidak berupaya untuk membuat keputusan dengan baik dan tidak mampu berfikir jauh ke hadapan, maka dengan inilah ibu, bapa dan penjaga sering membuat keputusan bagi pihak kanak-kanak ini. Ketidakmampuan untuk berfikir secara matang dan rasional ini kadangkala mendorong kanak-kanak ini untuk melakukan kesalahan jenayah (Abdullah Sohaimi Daud, 2005).

Oleh yang demikian, ketidakmatangan kanak-kanak sewajarnya menjadi kayu ukur utama bagi menyediakan langkah pemulihan yang sesuai kepada mereka. Layanan serta perlindungan undang-undang terhadap kanak-kanak perlu direalisasikan walaupun kanak-kanak itu sememangnya melakukan jenayah. Mereka perlu dibezakan dengan pesalah dewasa dalam pelbagai aspek termasuklah aspek perbicaraan. Penubuhan Mahkamah Bagi Kanak-Kanak amat signifikan sebagai wadah untuk mengeluarkan perintah pemulihan yang sesuai terhadap pesalah kanak-kanak dan melindungi kanak-kanak daripada diskriminasi.

Mahkamah Bagi Kanak-Kanak diwujudkan di Malaysia bagi membicarakan kes-kes yang melibatkan kanak-kanak. Mahkamah ini merupakan sebahagian daripada Mahkamah Rendah yang wujud di Malaysia. Kewujudan Mahkamah Bagi Kanak-Kanak di Malaysia membuktikan usaha kerajaan bagi melindungi hak-hak asasi serta menjaga kebajikan kanak-kanak. Ini selaras dengan pengishtihsaran kandungan Perkara 19 “*Convention on The Rights of the Child, 1989 yang menyebut:*

- i) *State parties shall take all appropriate legislative, administrative, social and educational measures to protect the child from all form of physical or mental violence, injury or abuse, neglect or negligent treatment or exploitation, including sexual abuse, while in the care of parents(s), legal guardian (s) or any other person who has care of the child;*
- ii) *Such protective measures should, as appropriate, include effective procedure for the establishment of social programmes to provide necessary support for the child, as well as for other forms of prevention and for the identification, reporting, referral, investigation, treatment and follow-up of instances of child maltreatment described hereto before, and, as appropriate, for judicial involvement.*

Mahkamah Bagi Kanak-Kanak adalah satu kewajaran yang tidak boleh dipersoalkan. Seharusnya tertuduh kanak-kanak perlu dibezakan daripada tertuduh dewasa. Proses perbicaraan kesalahan kanak-kanak perlu diasingkan daripada kesalahan orang dewasa. Kanak-Kanak seharusnya dilindungi dan diberikan bentuk pemulihan yang sesuai jika didapati sabit dengan kesalahan. Mereka tidak harus dihukum dengan hukuman yang diperuntukkan terhadap pesalah dewasa yang sabit bagi kesalahan yang sama.

Penubuhan

Mahkamah Bagi Kanak-Kanak pada asalnya dikenali sebagai Mahkamah Juvana. Mahkamah Juvana ditubuhkan bagi membicarakan kes-kes juvana di bawah autoriti Akta Mahkamah Juvana 1947 (Akta 90) yang berkuatkuasa di Malaysia Barat pada 1 Disember 1949, di Sabah pada 1 Oktober 1972 dan di Sarawak pada 6 Februari 1986. Juvana yang ditakrifkan dalam Akta Mahkamah Juvana 1947 sebagai seseorang yang telah mencapai umur bagi tanggungjawab jenayah yang ditetapkan di bawah seksyen 82 Kanun Keseksaan dan di bawah umur 18 tahun.

Walau bagaimanapun, Mahkamah Juvana ini kemudiannya beralih namanya kepada Mahkamah Bagi Kanak-Kanak selepas penggubalan Akta Kanak-Kanak 2001 (Akta 611). Akta Kanak-Kanak 2001 yang telah diwartakan pada 1 Mac 2001 dan dikuatkuasakan pada 1 Ogos 2002 ini telah memansuhkan Akta Mahkamah Juvana 1947. Selain Akta Mahkamah Juvana 1949, Akta Kanak-Kanak 2001 juga telah memansuhkan Akta Mahkamah Juvana 1947, Akta Wanita dan Gadis 1973 dan Akta Perlindungan Kanak-Kanak 1991 (Seksyen 130 Akta Kanak-Kanak 2001).

Bidang kuasa

Mahkamah Bagi Kanak-Kanak dipertanggungjawabkan untuk membicarakan kes-kes yang melibatkan kanak-kanak iaitu seseorang yang berumur di bawah 18 tahun menurut Seksyen 2 Akta Kanak-Kanak 2001 atau dikenali sebagai orang yang belum berumur dewasa. Ini selaras dengan Akta Umur Dewasa 1971 (Akta 21) yang menetapkan umur dewasa sebagai 18 tahun. Namun, prosiding jenayah di Mahkamah Bagi Kanak-Kanak hanya dijalankan terhadap tertuduh kanak-kanak yang berumur 10 hingga 18 tahun sahaja. Ini adalah berdasarkan tafsiran terhadap peruntukan Seksyen 2 Akta Kanak-Kanak 2001, Seksyen 82 dan Seksyen 83 Kanun Keseksaan. Hal ini demikian kerana kanak-kanak berumur bawah 10 tahun dianggap tidak berupaya untuk melakukan jenayah menurut peruntukan Seksyen 82 Kanun Keseksaan. Manakala kanak-kanak yang berumur antara 10 hingga 12 tahun pula dianggap sebagai berupaya melakukan jenayah jika dia telah mencapai kematangan yang mencukupi untuk memahami dan mempertimbangkan sifat dan kelakuannya pada masa melakukan jenayah menurut seksyen 83 Kanun Keseksaan.

Seksyen 11 Akta Kanak-Kanak 2001 memperuntukkan bahawa Mahkamah Bagi Kanak-Kanak merupakan mahkamah yang ditubuhkan mengikut akta tersebut dan bersidang bagi maksud :

- (a) mendengar, memutuskan atau membereskan apa-apa pertuduhan terhadap seorang kanak-kanak; atau
- (b) menjalankan apa-apa bidangkuasa lain yang diberikan atau yang akan diberikan kepada Mahkamah Bagi Kanak-Kanak oleh atau di bawah Akta ini atau oleh mana-mana undang-undang bertulis yang lain.

Mahkamah ini mempunyai bidangkuasa untuk membicarakan semua kesalahan kecuali kesalahan yang boleh dihukum mati. Ini dinyatakan dalam seksyen 11(5) Akta Kanak-Kanak 2001. Walau bagaimanapun, Mahkamah Bagi Kanak-Kanak tidak mempunyai bidangkuasa membicarakan kes-kes jenayah kanak-kanak yang didakwa bersama orang yang berumur dewasa (18 tahun). Peruntukan ini dalam dilihat di dalam seksyen 83(4) yang memperuntukkan bahawa perbicaraan bagi kes pendakwaan tersebut akan dijalankan di Mahkamah lain berdasarkan jenis kes pendakwaan.

Komposisi

Mahkamah Bagi Kanak – Kanak adalah terdiri daripada seorang majistret dan jika keadaan memerlukan, dibantu oleh dua orang penasihat. Seksyen 11(2) memperuntukkan bahawa Mahkamah Bagi Kanak-Kanak hendaklah terdiri daripada seorang Majistret (kecuali bagi perintah di bawah Seksyen 39(4), 42(4), 84(3) atau 86(1)) yang hendaklah dibantu oleh dua orang penasihat yang dilantik oleh Menteri dari suatu panel orang yang bermastautin di Negeri itu. Salah seorang daripada penasihat tersebut mestilah seorang

wanita. Ini dinyatakan dalam Seksyen 11(3). Dalam kes *PP v Ayasamy* [1955] 1 MLJ 64 mahkamah menyatakan bahawa antara tugas penasihat adalah untuk memberitahu dan menasihati mahkamah mengenai hukuman atau perlakuan lain terhadap seorang kanak-kanak yang dibawa di hadapannya (Noor Aziah Mohd Awal, 2003).

Persidangan perbicaraan

Mahkamah Bagi Kanak-Kanak hendaklah bersidang di dalam satu bangunan atau bilik yang berlainan daripada bangunan atau bilik di mana persidangan Mahkamah-Mahkamah lain diadakan atau pada hari-hari yang berlainan daripada hari-hari persidangan Mahkamah-Mahkamah yang lain itu diadakan. Akta Kanak-Kanak 2001 memperuntukkan bahawa jika sesuatu Mahkamah Bagi Kanak-Kanak bersidang di dalam bangunan yang sama dengan Mahkamah-Mahkamah yang lain, Mahkamah Bagi Kanak-Kanak itu hendaklah mempunyai pintu masuk dan pintu keluar yang berlainan daripada pintu masuk dan pintu keluar Mahkamah-Mahkamah yang lain itu untuk membolehkan kanak-kanak dibawa ke dan dari Mahkamah Bagi Kanak-Kanak itu tanpa gangguan.

Persidangan perbicaraan di Mahkamah Bagi Kanak-Kanak hendaklah dijalankan secara tertutup. Persidangan ini tidak boleh dihadiri oleh orang ramai. Seksyen 12 (3) Akta Kanak-Kanak 2001 memperuntukkan bahawa tiada seorang pun boleh hadir dalam mana-mana persidangan Mahkamah Bagi Kanak-Kanak kecuali:-

- (a) anggota dan pegawai Mahkamah itu;
- (b) kanak-kanak yang menjadi pihak dalam kes di hadapan Mahkamah itu, ibu dan bapa, penjaga, peguam bela dan saksi mereka; dan orang lain yang ada kena-mengena secara langsung dengan kes itu; dan
- (c) mana-mana orang lain yang bertanggungjawab sebagaimana yang ditentukan oleh Mahkamah itu.

Prosiding Mahkamah bagi kes jenayah melibatkan kanak-kanak

Perbicaraan kes yang melibatkan kanak-kanak tidak diadakan secara terbuka dan tidak bercampur dengan pelbagai kes orang dewasa lain seperti prosiding biasa. Apabila seseorang kanak-kanak ditangkap, dia perlu dibawa ke hadapan Mahkamah untuk Kanak-kanak. Prosiding mahkamah melibatkan kanak-kanak juga mestilah menurut peruntukan Akta Kanak-kanak 2001 melalui peruntukan seksyen 88 sehingga seksyen 90 (Teo Say Eng, 2007).

Perkara pertama yang perlu dipastikan oleh mahkamah ialah memastikan kanak-kanak tersebut hadir ke mahkamah bersama ibubapa atau penjaganya. Seksyen 88 (1) meletakkan tanggungjawab moral dan undang-undang ke atas ibu bapa atau penjaga untuk hadir ke mahkamah sepanjang prosiding berlansung melainkan mahkamah berpuas hati bahawa adalah tidak munasabah untuk meminta kehadiran mereka ke mahkamah. Subseksyen (5) telah memperuntukkan bahawa ibu bapa atau penjaga boleh dikenakan denda tidak melebihi RM5,000 atau dipenjarakan tidak lebih 2 tahun atau kedua-duanya sekiranya didapati mereka gagal untuk hadir ke mahkamah sepanjang prosiding ini berlansung. Ini bertujuan antara lainnya adalah supaya kanak-kanak tersebut berasa selesa dan berkeyakinan berada di dalam mahkamah.

Intisari pertuduhan mestilah diperjelaskan terlebih dahulu oleh jurubahasa kepada kanak-kanak tersebut dengan bahasa biasa yang mudah dan difahami olehnya. Ini dapat dilihat melalui peruntukan seksyen 90(1). Daripada penjelasan tersebut, mahkamah akan dapat menentukan sama ada kanak-kanak tersebut perlu diwakili peguam ataupun tidak. Bahasa perundangan dan istilah-istilahnya yang berbentuk teknikal dan sukar mestilah dielakkan penggunaannya supaya kanak-kanak tersebut tidak takut dan hilang keyakinan diri untuk berkata-kata.

Selepas penjelasan intipati pertuduhan, seksyen 90(3) memperuntukkan bahawa jurubahasa seterusnya perlu bertanya sama ada kanak-kanak tersebut mengaku atau tidak mengaku fakta yang menjadi

kesalahan itu dan bukannya mengaku bersalah ataupun tidak bersalah. Ini berbeza dengan prosiding biasa yang melibatkan orang dewasa kerana selepas pertuduhan dibaca dan diterangkan kepada seseorang tertuduh dewasa, dia akan ditanya sama ada mengaku bersalah ataupun tidak atas pertuduhan yang dikenakan ke atasnya.

Sekiranya kanak-kanak tersebut diwakili peguam, peguam perlu menyatakan sama ada pengakuan tersebut bertepatan ataupun tidak dengan arahan yang diberikan oleh anak guamnya itu. Sebaliknya, jika dia tidak diwakili peguam, dia boleh dibenarkan oleh mahkamah untuk dibantu oleh ibu bapa atau penjaganya ketika pembelaan. Ini bertujuan menjaga kemaslahatan kanak-kanak tersebut walaupun dia dituduh atas sesuatu kesalahan memandangkan kanak-kanak adalah golongan yang lemah dari segi fizikal dan mental berbanding orang dewasa.

Seterusnya, mahkamah akan membenarkan kanak-kanak tersebut memberi keterangan secara bersumpah atau secara pengakuan atau apa-apa pernyataan serta memanggil saksinya sekiranya mahkamah mendapati terdapatnya kes *prima facie*. Kanak-kanak yang dituduh tersebut akan dilepas dan dibebaskan sekiranya pihak pendakwa gagal membuktikan kesnya melampaui keraguan yang munasabah. Sebaliknya, jika kesalahan dapat dibuktikan melampaui keraguan yang munasabah, mahkamah akan membenarkan kanak-kanak tersebut atau peguamnya berhujah untuk meringankan hukuman.

Setelah mahkamah mengambil kira dan mempertimbangkan semua perkara yang berkaitan, mahkamah diberi kuasa untuk membuat mana-mana perintah yang terkandung di bawah peruntukan Akta Kanak-kanak 2001 atau secara tambahannya seperti yang terkandung di bawah seksyen 91(1). Seksyen 91(1) memperuntukkan bahawa mahkamah berkuasa untuk:-

- menegur dan melepaskan kanak-kanak itu;
- melepaskan kanak-kanak itu selepas jaminan untuk berkelakuan baik disempurnakan di samping mematuhi apa-apa syarat yang dikenakan;
- memerintahkannya diletakkan di bawah jagaan saudara atau mana-mana orang yang mahkamah fikirkan sesuai untuk satu tempoh yang ditetapkan dan dengan syarat yang dikenakan oleh mahkamah;
- memerintahkan denda, kos atau apa-apa pampasan dibayar oleh kanak-kanak tersebut;
- membuat perintah akhlak;
- memerintahkan supaya kanak-kanak itu dihantar ke mana-mana sekolah yang diluluskan atau ke Sekolah Henry Gurney;
- memerintahkan untuk dirotan tidak melebihi 10 sebatan menggunakan rotan kecil sekiranya kanak-kanak itu lelaki. Rujukan selanjutnya dapat dibuat terhadap seksyen 92(a) hingga (f) Akta Kanak-kanak 2001 dan seksyen 293(1)(c) Kanun Prosedur Jenayah (Akta 593);
- mengenakan hukuman penjara bagi kanak-kanak berumur 14 tahun ke atas sekiranya kesalahan itu boleh hukum dengan hukuman sedemikian untuk satu tempoh masa tertakluk kepada seksyen 96(2).

Sekatan hukuman

Apabila Mahkamah untuk Kanak-kanak berpuas hati bahawa kanak-kanak yang berumur 14 tahun ke atas telah melakukan kesalahan yang boleh dipenjarakan, dia tidak boleh dipenjarakan bersekali atau bercampur dengan banduan dewasa. Jaminan ini telah diperuntukkan secara tuntas dalam Seksyen 96(3). Ia bertujuan menjaga kepentingan kanak-kanak tersebut dan mengelakkannya daripada dipengaruhi unsur negatif, mengalami trauma, dibuli banduan dewasa atau mendapat layanan berbeza dari sepatutnya diterima oleh seorang kanak-kanak. Berdasarkan Seksyen 96(2), sekiranya terdapat cara lain yang lebih berpatutan seperti meletakkannya di bawah percubaan, didenda atau dihantar ke mana-mana sekolah yang diluluskan atau ke Sekolah Henry Gurney dia tidak boleh dipenjarakan.

Selain itu, hukuman mati tidak boleh dikenakan ke atas pesalah sekiranya ketika kesalahan dilakukan dia masih kanak-kanak. Ini dapat dilihat melalui peruntukan seksyen 97 (1) Akta Kanak-kanak 2001. Sebagai ganti kepada hukuman tersebut, Seksyen 97(2)(a) dan (b) memperuntukkan bahawa dia boleh ditahan di dalam penjara untuk satu tempoh yang diperkenankan oleh Yang di-Pertuan Agong (YDPA) bagi kesalahan yang dilakukan di Wilayah Persekutuan Kuala Lumpur atau Wilayah Persekutuan Labuan. Bagi kesalahan yang dilakukan di negeri-negeri tertentu, tempoh tahanan perlulah mengikut perkenan Raja atau Yang DiPertua Negeri sebagaimana yang ditekankan dalam beberapa kes yang telah diputuskan termasuklah *Lim Hang Seoh v PP* [1978] 1 MLJ 68, *PP v Kok Wah Kuan* [2007] 6 CLJ 341 dan *PP v KK* [2007] 6 CLJ 367.

Demi kepentingan kanak-kanak, beberapa terma tertentu yang biasa digunakan dalam kes tertuduh dewasa seperti sabitan (conviction) atau hukuman (sentence) tidak boleh digunakan untuk kanak-kanak (Rujuk *PP v the Offender* [1998] 4 MLJ 152 dan *Khairuddin v PP* [1969] 1 MLJ 45).

KESIMPULAN

Sebagai kesimpulannya, penggubalan undang-undang berkaitan kanak-kanak dan perlaksanaannya yang meliputi pelbagai aspek termasuklah penguatkuasaan oleh agensi-agensi penguatkuasa, perbicaraan dan penghakiman mestilah selaras dengan prinsip yang terkandung dalam peruntukan *The Convention on the Rights of the Child* (CRC) yang ditandatangani oleh Malaysia pada tahun 1995. Ia mengandungi empat prinsip utama yang merupakan intipati kepada peruntukan CRC.

Antaranya ialah Perkara 2 memperuntukkan supaya tiada diskriminasi ke atas kanak-kanak oleh sebab bangsa, warna kulit, jantina, bahasa, kewarganegaraan, sosial atau etnik origin atau disebabkan oleh mana-mana pengaruh politik atau pendapat, kasta, harta atau status kelahiran atau disebabkan oleh ketidakupayaan fizikal. Ia juga memperuntukkan bahawa undang-undang dan tindakan berkaitan kanak-kanak mestilah mendahului kepentingan kanak-kanak dan memberi faedah kepadanya dengan cara yang terbaik.

Seterusnya, Perkara 6 menyatakan bahawa adalah menjadi tanggungjawab pihak berkuasa negara untuk melindungi kanak-kanak dan memastikan pembangunan menyeluruh kanak-kanak dicapai dari segi fizikal, spiritual, moral dan sosial. Selain itu, kanak-kanak juga mestilah dipastikan bahawa pendapat mereka dipertimbangkan dan hak mereka untuk didengari tidak diabaikan sebagaimana yang diperuntukkan dalam Perkara 3 CRC.

Berdasarkan prinsip dan garis panduan umum yang dikeluarkan oleh CRC ini, kewujudan peruntukan undang-undang berkaitan kanak-kanak secara khusus seperti Akta Kanak-kanak 2001 dilihat sebagai satu wadah utama serta usaha mapan kerajaan untuk melindungi kepentingan kanak-kanak dari dicero bohi. Pemansuhan Akta Perlindungan Wanita dan Gadis 1973, Akta Perlindungan Kanak-kanak 1991 dan Akta Mahkamah Juvenil 1947 serta digantikan dengan Akta Kanak-kanak 2001 diharap dapat menyediakan satu peruntukan yang komprehensif, berkesan dan menyeluruh dalam hal-ehwal yang melibatkan kanak-kanak termasuklah dalam aspek penubuhan mahkamah khas membicarakan kes kanak-kanak. Walaupun, dalam beberapa keadaan tertentu, Akta 2001 ini dapati berlawanan dengan beberapa Akta parlimen yang lain namun ia merupakan satu refleksi terhadap niat parlimen untuk menghargai peranan keluarga dalam masyarakat dan bagi menjamin hak ahli keluarga terutamanya kanak-kanak terpelihara (Baljit, 2008). Oleh yang demikian, penubuhan Mahkamah Bagi Kanak-Kanak di Malaysia merupakan satu kewajaran bagi melindungi kanak-kanak. Tertuduh kanak-kanak seharusnya dilayan secara berbeza berbanding tertuduh dewasa. Mereka harus diasingkan daripada tertuduh dewasa di dalam perbicaraan. Sebarang proses perbicaraan dan penghukuman terhadap kanak-kanak harus diwacanakan mengikut acuan yang

berbeda berlandaskan falsafah pemulihan tingkah laku kanak-kanak. Mahkamah Bagi Kanak-Kanak dilihat sebagai medium yang sesuai bagi mencapai matlamat murni tersebut.

Kesucian dan kemantapan martabat serta struktur Mahkamah Bagi Kanak-Kanak di Malaysia perlu dipertahankan. Sebarang usaha yang menafikan kelestarian fungsi Mahkamah Bagi Kanak-Kanak harus ditolak sama sekali. Kita seharusnya memastikan martabat Mahkamah Bagi Kanak-Kanak agar senantiasa “dinobatkan” dan “didaulatkan” sepanjang zaman.

RUJUKAN

- Abdullah Sohaimi Daud. (2005). *Hak perlindungan kanak-kanak di bawah Akta Kanak-Kanak 2001 (Akta 611) Seksyen 15(1) 'Larangan laporan media'* dalam PENGAMAN (Majalah Polis Diraja Malaysia), Jil. 1/2005.
- Anderson, David C. (2002). *When should kids go to jail?, The American Prospect*.
- Baljit Singh Sidhu. (2008). *Criminal litigation process*. Kuala Lumpur: Marsden Law Book.
- Champion, Dean J. (1998). *The juvenile justice system, delinquency, processing and the law*. Second Edition. Inc. USA: Prentice Hall.
- Lee Mei Pheng. (1990). *General principles of Malaysian Law*. Petaling Jaya: Penerbit Fajar Bakti.
- Noor Aziah Mohd Awal. (2003). *Pengenalan kepada sistem perundangan di Malaysia*. Kuala Lumpur: International Law Book Services.
- NSTonline. (2007). “*Are We Failing Our Child?*”, 18 November.
- Teo Say Eng. (2007). *Your rights and the law*. Kuala Lumpur: Malayan Law Journal.